

LA JUNTA RECTORA DE L'ALBUFERA I LES PROSPECCIONS PETROLÍFERES

VÍCTOR NAVARRO MATHEU

El passat 2 de febrer es va celebrar una reunió de la Junta Rectora (J.R.) del Parc Natural de l'Albufera absolutament atípica. Davant de la sorpresa de molts dels habituals membres de la Junta, a la reunió, presidida pel president de la Generalitat, van assistir quatre consellers/es, l'alcalde, el president de la Diputació, el rector de la Universitat de València i el director de l'Institut Cartogràfic.

Una delegació política i institucional mai vista en una reunió de la Junta Rectora en les seues dues dècades de funcionament.

Aquest òrgan col·legiat celebra dues reunions ordinàries l'any i fins al moment l'alcalde mai no hi havia assistit. Normalment tampoc no hi assisteix el titular de la Conselleria de Medi Ambient. És la primera vegada que el conseller Cotino s'hi deixa veure. González Pons no es va dignar a aparèixer-hi mai. Blasco va venir només en una ocasió a imposar el seu Pla Rector d'Ús i Gestió reclassificador de sòl i promotor d'urbanitzacions. Després mai més no hi va tornar.

A la següent reunió de la Junta, el 21 de març, ni tan sols va assistir la directora general responsable dels espais naturals. Es tractava de la primera reunió ordinària de l'any i la més important, atès que s'aborden les memòries i projectes de gestió i els pressupostos –paupèrrims, per cert.

El 2 de febrer, el director de l'Institut Cartogràfic va presentar una simulació amb el litoral valencià ple de torres petrolíferes com les del golf de Mèxic. A continuació el conseller Cotino va informar de la

decisió del Consell de Ministres d'atorgar llicència a una empresa multinacional per a la realització de prospeccions petrolíferes. Rita Barberá, amb el seu característic estil, es va erigir en la gran protagonista. L'alcalde va protagonitzar un enfervorit míting ple de crítiques al govern central i crides a la unitat dels valencians enfront de les agressions externes. Per últim, el president de la Generalitat va pronunciar un breu i desllavassat discurs, es va alçar i, seguit immediatament pel seu ampli seguici, va eixir de la sala de reunió. Els membres de la Junta Rectora no van tenir més paper que assistir passivament a les flametes i arengues dels governants valencians.

No obstant això, el mateix dia, la Conselleria de Medi Ambient publicà una nota de premsa que afirmava que «*la Junta Rectora de la Albufera rechaza las prospecciones de petróleo frente a las costas valencianas. Las conclusiones de la reunión serán trasladadas al Presidente del Gobierno*». Aquesta informació és falsa. La Junta no es va poder manifestar. Ni tan sols es va complir l'ordre del dia, ja que no es va abordar el punt de precs i preguntes.

Fins ara ni en la reunió de la Junta ni en cap altre àmbit el govern valencià ha proporcionat ni el més mínim informe sobre les repercussions ambientals i econòmiques de les prospeccions, més enllà de l'impacte visual de les plataformes petrolíferes, la construcció de les quals significaria que les prospeccions haurien estat reeixides.

L'actuació dels governants valencians a la Junta Rectora va ser, malauradament, una nova demostració de manipulació política d'un problema ambiental.

Víctor Navarro Matheu. Biòleg i representant d'Acció Ecologista-Agró a la Junta Rectora del Parc Natural de l'Albufera.

tròfia s'hi manifesta en un esclat del fitoplàncton que verdeja i enfosqueix l'aigua, en uns recurrents cicles d'anòxia i una radical caiguda de la producció piscícola, singularment de les espècies de major valor comercial.

És molt il·lustratiu acudir a les primeres memòries de molts valencians sobre l'Albufera. He pogut sentir moltes vegades el relat de majors de cinquanta anys que enyoren una claror en l'aigua que permetia veure el fons i deixava que les aus es cabussaren des de l'aire per pescar. També és freqüent escoltar els records dels que begueren directament dels ullals que brollaven a l'estany, dels xiquets del Palmar que passaven l'estiu

dins l'aigua dels canals o dels que encara veieren la vegetació aquàtica, el *pèl* de l'Albufera, que cobria parcialment el lluent. Per contra, el meu record d'infantesa de l'Albufera, com el de molts que no depassen la cinquantena, és un ample canal d'aigües fosques que s'obria a un lluent verdós. Als marges, entre canyes, plàstics i altres deixalles, es descomponien algunes lliques, unflades i amb els ulls buits. Aquesta memòria coincideix amb les imatges enregistrades per Carles Mira el 1972 en el seu estremidor documental *Biotopo*, clos amb una magnífica presa d'un peix que mor buscant a l'aire l'oxigen que ja no troba en una aigua ennegrida.